

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ประเทศไทยนั้นเดิมมีการปกครองแบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ที่พระมหากษัตริย์ทรงมีพระราชอำนาจสูงสุดในการปกครองประเทศ และมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากแบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ เป็นการปกครองระบอบประชาธิปไตย เมื่อปี พ.ศ. 2475 โดยคณะนายทหาร ที่เรียกว่า “คณะราษฎร” เป็นการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากคนกลุ่มเล็ก ๆ โดยที่คนกลุ่มใหญ่ของประเทศไม่ได้เข้าร่วมในการเปลี่ยนแปลงด้วย และข้อสำคัญ คำว่า “ประชาธิปไตย” ก็ยังเป็นคำใหม่ที่ประชาชนไม่ทราบว่ามีคามสำคัญอย่างไร หรือแตกต่างอย่างไรกับการปกครองแบบเดิม ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากขณะนั้นประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศยังไม่ได้รับการศึกษากันอย่างกว้างขวาง เช่นในปัจจุบัน การเมืองการปกครองก็ไม่เคยได้เรียนรู้กันมาก่อน ซึ่งส่งผลให้การปกครองในระบอบประชาธิปไตยไม่ได้รับการสนับสนุนจากประชาชนเท่าที่ควร และทำให้ประสบกับปัญหาอย่างมากมาย โดยเฉพาะประชาชนนั้นไม่มีความเข้าใจแม้แต่น้อยว่าประชาธิปไตย คือ อะไร (กรมวิชาการ. 2542 : 127 – 128) ต่อมาในปี พ.ศ. 2476 ได้เกิดรูปแบบการปกครองท้องถิ่นรูปแบบแรกของไทย คือ รูปแบบการปกครองแบบเทศบาล จากแนวคิดของ คณะราษฎร เพื่อที่จะให้เทศบาลเป็นสถาบันทางการเมืองที่ฝึกฝนประชาธิปไตยขั้นพื้นฐานให้แก่ประชาชน นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2476 เป็นต้นมา การปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบเทศบาลจึงได้มีการจัดตั้งอย่างแพร่หลาย และได้กระจายไปทั่วพื้นที่ของประเทศ กล่าวคือ ในปี พ.ศ. 2478 ได้มีการจัดตั้งการปกครองท้องถิ่นแบบเทศบาลครั้งแรก จำนวน 48 แห่ง และจนกระทั่งปี พ.ศ. 2496 มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ.2496 และได้มีการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติเทศบาลหลายครั้ง คือพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2476 แก้ไขเป็น พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2481 พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2486 พระราชบัญญัติ พ.ศ. 2496 ตามลำดับ ซึ่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันนี้ ได้แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 12) พ.ศ.2546 และได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงฐานะสุขาภิบาลเป็นเทศบาล ในปี พ.ศ. 2542 มีเทศบาลทั่วประเทศ จำนวน 1,161 แห่ง (สุรินทร์ มณีโชติ. 2550 : 3)

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 หมวด 5 แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ส่วนที่ 10 แนวนโยบายด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน มาตรา 87 รัฐจะต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน ซึ่งจะเห็นได้ว่ารัฐจะต้องส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในทุก ๆ ด้านทั้งในระดับชาติ และระดับท้องถิ่น จะเห็นได้ว่าภาครัฐให้ความสำคัญต่อเรื่องนี้เป็นอย่างมาก ซึ่งการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนเป็นรากฐานสำคัญในระบบการปกครองแบบประชาธิปไตย เพราะเป็นกระบวนการที่ประชาชนสามารถใช้สิทธิ และหน้าที่ในการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการตัดสินใจและการดำเนินนโยบายสาธารณะของชุมชนอันส่งผลต่อวิถีการดำรงชีวิตความเป็นอยู่ของส่วนรวม ซึ่งการเข้าร่วมกิจกรรมจะต้องเป็นไปอย่างเสมอภาค และด้วยความสมัครใจ (ชลัช จงสืบพันธ์. 2546 : 312) การมีส่วนร่วมของประชาชนจะเกิดขึ้นได้นั้นจะต้องเกิด ความสนใจร่วมกัน มีเป้าหมายร่วมกัน และต้องการเปลี่ยนแปลงเพื่อให้เกิดผลประโยชน์ร่วมกันรวมทั้งเห็นคุณค่าของสิ่งที่จำเป็นเบื้องต้น การมีส่วนร่วมเป็นเครื่องมือและในตัวของมันเอง การที่คนจะรวมกลุ่มเพื่อทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งเป็นการมีส่วนร่วมเชิงเป้าหมาย การมีส่วนร่วมเองก็เป็นเครื่องมือทำให้บรรลุเป้าหมายได้เช่นกัน ซึ่งเป็นการมีส่วนร่วมตั้งแต่การคิด โครงการ กิจกรรม โดยเริ่มต้นหาปัญหา สาเหตุ วางแผน ตัดสินใจ ดำเนินงาน ระดมทรัพยากร กำหนดเป้าหมาย สรุบบทเรียน ติดตามประเมินผล รับผลที่เกิดขึ้นร่วมกัน โดยทั้งนี้ต้องอยู่ในความเป็นธรรม (สัมพันธ์ เตชะอธิกะ และคณะ. 2548 : 113 – 114)

การที่หน่วยงานของรัฐจะดำเนินการจัดการให้บริการสาธารณะทั้งหลายให้เป็นที่ไปด้วยความเรียบร้อย และมีประสิทธิภาพ เพื่อความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชนและความเจริญก้าวหน้าของประเทศนั้น หน่วยงานของรัฐจำเป็นต้องมีการวางแผน การจัดการองค์กรและกลไกของรัฐ เพื่อดำเนินการดังกล่าวให้สำเร็จลุล่วงตามหลักการปกครองที่เรียกว่าหลักการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน เป็นการกำหนดขอบเขตอำนาจหน้าที่และจัดความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรของรัฐ ซึ่งหลักที่ใช้ในการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินของประเทศไทยในปัจจุบัน คือ พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 ได้แบ่งหลักในการปกครองประเทศออกเป็น 3 หลัก คือ หลักการรวมอำนาจการปกครอง หลักการแบ่งอำนาจการปกครอง และหลักการกระจายอำนาจการปกครอง (สมคิด เลิศไพฑูรย์. 2547 : 11)

การปกครองส่วนท้องถิ่นได้ถูกกำหนดขึ้นบนพื้นฐานตามระเบียบกฎหมายที่กล่าวมาข้างต้น

เป็นการกระจายอำนาจ และอุดมการณ์ทางการเมืองตามระบอบประชาธิปไตย ซึ่งมุ่งเปิดโอกาส และสนับสนุนให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการทางการเมืองและกิจกรรมการปกครองตนเองในระดับหนึ่งซึ่งจะเห็นได้จากลักษณะสำคัญของการปกครองท้องถิ่นที่เน้นการมีอำนาจอิสระในการปกครองตนเอง มีการเลือกตั้ง มีองค์การหรือสถาบันที่จำเป็นในการปกครองตนเองและสำคัญก็คือ ประชาชนในท้องถิ่นจะมีส่วนร่วมทางการเมืองอย่างกว้างขวาง ซึ่งในการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่นนั้นสามารถสร้างการยอมรับในคุณค่าของสังคม และวัฒนธรรมภายในชุมชนได้เป็นวิธีการที่สามารถสร้างประสบการณ์ต่าง ๆ ให้กับประชาชนได้เรียนรู้ และนำไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง เป็นการระดมเอาพลังความคิด พลังกาย พลังใจ และทรัพยากรต่าง ๆ ที่มีอยู่ในชุมชนออกมาใช้ประโยชน์ต่อชุมชน เป็นการสนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตยที่มีการกระจายอำนาจสอดคล้องกับปรัชญาทางสังคม และการเมือง (Social Political Philosophy) ที่ต้องการให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายการพัฒนา วางแผนดำเนินการและประเมิน และเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนา ซึ่งการพัฒนาใด ๆ ถ้าขาดความร่วมมือและการมีส่วนร่วมแล้ว กิจกรรมหรือโครงการนั้น ๆ ก็ไม่สามารถดำเนินการต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ และจะประสบความล้มเหลวในที่สุด (โกวิทช์ พวงงาม. 2548 : 32)

เทศบาลตำบลโคกศรี อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์ เดิมเป็นสุขาภิบาลโคกศรี ซึ่งได้รับการจัดตั้งเมื่อวันที่ 28 สิงหาคม พ.ศ. 2535 โดยยกฐานะเป็นเทศบาลตำบลโคกศรี ตามพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงฐานะของสุขาภิบาล เป็นเทศบาลตำบลขนาดเล็ก ซึ่งมีหน้าที่ตามภารกิจและอำนาจหน้าที่ของเทศบาล ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2546 และพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 โดยได้ดำเนินงานและเปิดโอกาสและสนับสนุนให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมือง และกิจกรรมการปกครองตนเอง ตามอำนาจหน้าที่ที่กฎหมายบัญญัติไว้ ซึ่งการดำเนินงานที่ผ่านมาได้ประสบปัญหาการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน ในด้านต่าง ๆ ดังนี้ 1) ด้านการเลือกตั้งผู้บริหารและสมาชิกสภาเทศบาลตำบลโคกศรี ในหลายครั้งที่ผ่านมามีประชาชนให้ความสนใจในการมารับฟังการปราศรัย การแถลงนโยบายของผู้สมัครน้อยและภายหลังการเลือกตั้งเมื่อได้คณะผู้บริหารเข้ามาเป็นตัวแทนในการบริหารเทศบาล ประชาชนยังขาดความสนใจในการตรวจสอบการบริหารงานของคณะผู้บริหาร เช่น ในเวลาที่มีการประชุมสภาฯ ประชาชนไม่ให้ความสนใจที่จะเข้ารับฟังการประชุมสภาฯ 2) ด้านการวางแผนพัฒนาเทศบาลฯ เมื่อเทศบาลมีการจัดทำประชาคมเพื่อจัดทำแผนพัฒนา

ต่าง ๆ เช่น แผนชุมชนและแผนพัฒนา 3 ปี ของเทศบาล พบว่า ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการทำประชาคมและแสดงความคิดเห็นในแต่ละครั้ง มีจำนวนไม่ถึง 50 คน ในแต่ละชุมชน/หมู่บ้าน ทำให้เจ้าหน้าที่เทศบาลต้องไปติดตามให้ลงลายมือชื่อในภายหลัง ทำให้เกิดปัญหาในการจัดทำแผนพัฒนาดังกล่าว 3) ด้านการจัดทำโครงการ พบว่า ในการจัดทำโครงการที่ผ่านมามีประชาชนยังให้ความสนใจในการเสนอ และแสดงความคิดเห็นในการจัดทำโครงการพัฒนาต่าง ๆ น้อย เช่น โครงการพัฒนาศักยภาพหมู่บ้านและชุมชน มีผู้มาเข้าร่วมประชุมไม่ถึงร้อยละ 70 ทำให้ไม่สามารถเสนอโครงการของงบประมาณได้ทำให้เกิดปัญหาล่าช้าในการเสนอโครงการและส่วนใหญ่จะเป็นคณะผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ของเทศบาลเป็นผู้ตัดสินใจแทน ทำให้ประสบปัญหาการจัดทำโครงการไม่สอดคล้องกับความต้องการกับประชาชนจึงทำให้โครงการไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ และ 4) ด้านการตรวจสอบการปฏิบัติงาน ประชาชนทั่วไปไม่ได้ให้ความสนใจในการตรวจสอบการปฏิบัติงานของเทศบาลซึ่งที่ผ่านมา การดำเนินงานบางโครงการที่ยังไม่แล้วเสร็จผู้รับเหมาทำงาน ทำให้งานโครงการถูกปล่อยทิ้ง แต่ก็ไม่มีประชาชนเข้ามาตรวจสอบเลย (เทศบาลตำบลโคกศรี, 2551 : 8 - 11)

จากสภาพปัญหาดังกล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ปฏิบัติงานในเทศบาลตำบลโคกศรี ตำแหน่งเจ้าพนักงานพัฒนาชุมชน จึงเห็นความสำคัญของการศึกษาการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลโคกศรี และในเทศบาลตำบลโคกศรี ยังไม่มีผู้ใดเคยศึกษามาก่อน และผู้วิจัยมีแนวคิดว่าการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนจำเป็นต่อการดำเนินงานของเทศบาล ในการสนองตอบความต้องการของประชาชนเป็นอย่างมาก และจะต้องเกิดจากการมีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่อย่างแท้จริง ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลโคกศรี อำเภอขามเฒ่า จังหวัดกาฬสินธุ์ โดยจะนำผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ไปปรับปรุงในการวางแผน การบริหารจัดการให้เกิดประสิทธิภาพ ประสิทธิผล และส่งเสริมให้ประชาชนตระหนักถึงความสำคัญ การเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมือง และตลอดจนนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ไปเสนอต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการหามาตรการเพิ่มศักยภาพให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองของเทศบาลตำบลโคกศรีในอนาคตต่อไป

คำถามการวิจัย

1. ระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลโคกศรี อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์ เป็นอย่างไร
2. ประชาชนแต่ละชุมชนในเขตเทศบาลตำบลโคกศรี อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์ มีส่วนร่วมทางการเมือง แตกต่างกันอย่างไ
3. ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลโคกศรี อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์ มีข้อเสนอแนะการมีส่วนร่วมทางการเมืองอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลโคกศรี อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์
2. เพื่อเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนแต่ละชุมชนในเขตเทศบาลตำบลโคกศรี อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์
3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลโคกศรี อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์

สมมุติฐานของการวิจัย

1. ระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลโคกศรี อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์ อยู่ในระดับปานกลาง
2. การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนแต่ละชุมชนในเขตเทศบาลตำบลโคกศรี อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์ มีความแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านพื้นที่ หมายถึง พื้นที่ในเขตรับผิดชอบของเทศบาลตำบลโคกศรี อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์ ทั้ง 6 ชุมชน คือ ชุมชนบ้านโคกเครือ หมู่ที่ 3 ชุมชนบ้านโคกศรี หมู่ที่ 4, 5, 6 และ 7 และชุมชนหมู่ที่ 13 (ปากทางเขื่อนลำปาวและป่าแดง)
2. ขอบเขตด้านประชากร หมายถึง ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป ที่อาศัยอยู่

ในเขตเทศบาลตำบลโคกศรี อำเภอขามเฒ่า จังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 2,374 คน (เทศบาลตำบลโคกศรี. 2551 : 1)

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

3.1 เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลโคกศรี อำเภอขามเฒ่า จังหวัดกาฬสินธุ์

3.2 เพื่อเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนแต่ละชุมชนในเขตเทศบาลตำบลโคกศรี อำเภอขามเฒ่า จังหวัดกาฬสินธุ์

3.3 เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลโคกศรี อำเภอขามเฒ่า จังหวัดกาฬสินธุ์

4. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

4.1 ตัวแปรอิสระ (Independent variables) ได้แก่

4.1.1 ชุมชนบ้านโคกเครือ หมู่ที่ 3

4.1.2 ชุมชนบ้านโคกศรี หมู่ที่ 4

4.1.3 ชุมชนบ้านโคกศรี หมู่ที่ 5

4.1.4 ชุมชนบ้านโคกศรี หมู่ที่ 6

4.1.5 ชุมชนบ้านโคกศรี หมู่ที่ 7

4.1.6 ชุมชนหมู่ที่ 13 (ปากทางเขื่อนลำปาวและป่าแดง)

4.2 ตัวแปรตาม (Dependent variable) ได้แก่ การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลโคกศรี อำเภอขามเฒ่า จังหวัดกาฬสินธุ์

4.2.1 ด้านการเลือกตั้ง

4.2.2 ด้านการวางแผนพัฒนาเทศบาล

4.2.3 ด้านการจัดทำโครงการ

4.2.4 ด้านการตรวจสอบการปฏิบัติงาน

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. การมีส่วนร่วมทางการเมือง หมายถึง การเข้าร่วมกิจกรรมทางการเมืองต่างๆ ที่เกี่ยวกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามความสมัครใจของประชาชนในเขตเทศบาล โดยมีจุดมุ่งหมายทั้งทางตรงและทางอ้อม ในด้านการเลือกตั้ง ด้านการวางแผนพัฒนา ด้านการจัดทำ

โครงการ และด้านการตรวจสอบการปฏิบัติงานของเทศบาลตำบลโคกศรี อำเภอขามเฒ่า จังหวัดกาฬสินธุ์

2. เทศบาลตำบลโคกศรี หมายถึง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตเทศบาลตำบลโคกศรี อำเภอขามเฒ่า จังหวัดกาฬสินธุ์ มีพื้นที่ในความรับผิดชอบ 6 ชุมชน คือ ชุมชนบ้านโคกเครือ หมู่ที่ 3 ชุมชนบ้านโคกศรี หมู่ที่ 4,5,6 และ 7 และชุมชนหมู่ที่ 13 (ปากทางเขื่อนลำปาวและป่าแดง)

3. ประชากร หมายถึง ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งอายุตั้งแต่ 18 ปี ขึ้นไป ที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลตำบลโคกศรี อำเภอขามเฒ่า จังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 2,374 คน

4. สภาเทศบาล หมายถึง สภาเทศบาลตำบลโคกศรี อำเภอขามเฒ่า จังหวัดกาฬสินธุ์ ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2546 มาตรา 15 (1) สมาชิก 12 คน มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ 4 ปี ตามมาตรา 16

5. การบริหารงานของเทศบาล หมายถึง อำนาจหน้าที่ของสมาชิกสภาเทศบาลในการบริหารงานเทศบาล ด้านการตราเทศบัญญัติ ด้านการวางแผนพัฒนา ด้านการตรวจสอบและกำกับดูแลของคณะผู้บริหารเทศบาลในการบริหารงานเทศบาลตำบลโคกศรี อำเภอขามเฒ่า จังหวัดกาฬสินธุ์

6. การเลือกตั้ง หมายถึง การที่ประชาชนไปใช้สิทธิในการออกเสียงเลือกตั้ง และการใช้สิทธิในการสมัครรับเลือกตั้งในเขตเทศบาลตำบลโคกศรี อำเภอขามเฒ่า จังหวัดกาฬสินธุ์

7. การแสดงความคิดเห็น หมายถึง การที่ประชาชนไปใช้สิทธิใช้เสียงต่อการเมืองการปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยการวิพากษ์วิจารณ์ที่อาจจะเป็นการติชม สนับสนุน ถัดค้าน แสดงความคิดเห็นโดยชอบธรรม เช่น การพูด การเขียน ในเขตเทศบาลตำบลโคกศรี อำเภอขามเฒ่า จังหวัดกาฬสินธุ์

8. ชุมชน หมายถึง ชุมชนบ้านโคกเครือ หมู่ที่ 3 ชุมชนบ้านโคกศรี หมู่ที่ 4,5,6 และ 7 และชุมชนหมู่ที่ 13 (ปากทางเขื่อนลำปาวและป่าแดง) ซึ่งเทศบาลตำบลโคกศรี ได้จัดตั้งขึ้นเพื่อให้มีแกนนำหรือคณะกรรมการชุมชนในการเป็นตัวแทน หรือเพื่อความสะดวกในการประสานงานของเทศบาลตำบลโคกศรี อำเภอขามเฒ่า จังหวัดกาฬสินธุ์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ในการวางแผนพัฒนา การบริหารจัดการ และการส่งเสริม สนับสนุน ให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองมากยิ่งขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY